

Ökumenikus imahét: Fodor Balázs, róm.kat. plébános

2007. March 04.

2007. január 23. kedd

Az Úr legyen veletek!

Kedves Testvérek, az anyaszentegyház egységét ünnepli ezen a héten, amikor is kinyilvánítja azt, hogy együvé akarunk tartozni. Merthogy a krisztuskövetők legnagyobb botránya az, hogy szétszakítottságban élnek. Azért kell közösen foházkodnunk a mindenható Úristenhez, hogy ez a bortányos szakadás megszűnjék, és újra eggyé tudjunk lenni. Eggyé lélekben, istenhitben és szeretetben. Különbözőségeink és egymással való vitáink ellenére is. Mert hiszen nem rólunk van szó, nem a mi kicsinyes emberi gyarlóságainkról, amelyeket akár jogosan is vethetünk egymás szemébe. Sokkal többről van szó. Bennünket az Úristen tanúságként erre hívott, méghozzá az Ő isteni kegyelmének kiárasztása céljából. A világ botránkozik rajtunk, méghozzá joggal, ha azt látja, hogy a keresztények nem szeretik egymást. Nekünk igenis az Úr Jézus Krisztus által elküldött Szentlélek erejében eggyé kell tudnunk lenni, legyőzve önnön magunkat, önnön magunk gyöngeségeit, ellenérzéseit, és ezt csak úgy tudjuk megtenni, ha nem egymás hibáit nézzük, és nem a másikban vájkálunk, hanem tekintetünket fölfele vetjük, föl, föl, minél magasabbra, az Úristen tökéletességét szemlélve. És akkor rádöbbenünk parányi mivoltunkra, rádöbbenünk arra a sok-sok kegyelemre, amit mindnyájan egyenként kaptunk, és rádöbbenünk arra a küldetésre, amelyet csak mi személyesen birtokolunk, és tudunk megtenni ebben a világban.

Mindenható Úristen, add, hogy ez a hét szolgálja lelki megnemesedésünket, legyen a mi és mindnyájunk üdvösségére. Ámen.

Most pedig hallgassuk meg az Úristen szavát Szent János evangélista könyvéből.

Ha szerettek, tartsátok meg parancsaimat, én meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, hogy örökké veletek maradok. A világ nem tudhatja meg, mert nem kapta meg és nem ismeri. De ti ismertek, mert bennem van és bennetek maradok. Nem hagylak benneteket árván benneteket, hanem visszajövök hozzátok. Ámen.

Ezek az evangélium igéi.

Kedves Testvérek, először is jómagam is szeretettel köszöntelek benneteket, köszöntöm a tiszteletes urat, és köszöntöm mindnyájukat, akik most eljöttek ide a templomba, hogy együtt gondoljunk, imádkozzunk az Úristenhez, és erősítsük a magunk küldetését. Az egyház, amely több részre szakadt, belátta azt, hogy szükséges a Krisztustól jövő egységre való törekvése. És már maga ez a belátás óriási dolog. És ennek a belátásnak az érdekében, hála a Jóisten kegyelmének, sokminden történt az elmúlt években - évtizedekben. És így minden évben a felekezetek, a történelmi felekezetek kiadnak egy imafüzetet, amelyet erre a hétre szánunk, amelynek szentírási szakaszait közösen vetik papírra, és ennek a szellemében kéri a Krisztusban hívő testvéreket, hogy elmélkedjenek, imádkozzanak az anyaszentegyház egységéért.

Az idei imahét szövegéül, mottójául az egész hétre vonatkozóan Márk evangéliumának szavát veszi: "A süketeket hallóvá teszi, a vakokat látókká". Egyszóval arról van szó, hogy az Isten képes csodát művelni velünk, az Isten képes egyedül arra, hogy megváltoztassa a mi szívünket, és magához vezessen bennünket. Az idei imafüzetben szerepel egy országnak, a világ egy országának kérése is, többek között a dél-afrikai népről van szó, amely tőlünk rendkívül távol van a térben, ugyanakkor az ő fájdalmuk, szomorúságuk, és szenvedéseikért kéri a följánlott imádságot. De az imahét egyúttal nem csupán a tőlünk távol lévők szenvedésére akar gondolni, hanem minden szenvedő emberre, mert a szenvedés valamiféleképpen kimarad a modernkori ember életéből. Pontosabban a fejlett országokban megpróbálnak úgy csinálni, minthogyha nem is lenne, és hogy ez eleve rossz, és minden ellenére való volna. És a szenvedést, ha halált valahogy ki akarja iktatni a mindennapok világából. Pedig nekünk, akik Krisztus nyomában járunk, tudhatjuk, hogy Krisztus Jézus a kereszten váltott meg, éppen ezért, bármennyire is nem szeretjük, részünk van a szenvedésben. És nyilvánvalóan ép lelkű ember nem kívánja magának a testi és lelki gyötrelmeket, de ha megajándékozza vele az Isten, akkor meg kell találni benne az értéket.

Tegnap este a vatikáni rádió híradásában monseniour Pintér Gábor pápai prelátus Párizsból küldött egy üzenetet, egy nekrológót, egy gyászbeszédet, egy imádságot. A mondatainak középpontjában az állt, hogy elhunyt Pierre abbé. Ki ez a Pierre abbé? - kérdezhetjük. A franciák lelkiismeretének tartották. 94 éves korában halt meg, aggastyán korában ez a kapucinus szerzetes, és azért is érdekes, mert tudhatjuk, hogy Franciaország az egyik legliberálisabb ország Európában, és nemzeti gyászt hirdettek az ő halálával kapcsolatban. Egy egyszerű

szerzetes pap, aki tulajdonképpen jelentéktelennek tűnik egy nagy ország fantasztikus önmagában való dicsőségében, és mégis most őrá figyelnek. Mert ez az ember nem tett semmi mást, csak azt, hogy Krisztus nyomában cselekedte a jót, küzdött az elesettekért. A háború alatt a zsidókért, és minden üldözöttért, és azután is minden csőlakóért és jogfosztottért. És egyszerűen az ő szelíd szava minden különösebb médiacsinnadratta ellenére átjárta az ország népének a lelkét. És a franciák a saját lelkiismeretük szavát látták és látják benne. Ő az úgynevezett Emánuel-közösségnek a megalapítója, aki nagyon sokat segített a világ nyomorúságán.

Egyszerűen igenis vannak tündöklő fényességű személyiségek, akik az Isten Szentlelkétől átítatva, amelyről az evangélium szövegében Szent Jánostól hallottunk, a maguk törekeny egyszerűségében és valóban csodára képesek. És adjunk hálát az Úristennek, hogy felekezeteinkben vannak ilyen emberek. Az egyik nagy híresség, akit ugyancsak egy brutális gyilkosság áldozataként Roger testvért megölték, aki az ökumenizmusnak az egyik nagy-nagy előmozdítója. De nem azért, mert ő valamiféle sztár akart lenni ezen a világon, hanem egyszerűen annál fogva, hogy az Isten Lelkétől átítatva tenni akart valamit az anyaszentegyházért. És ez a valami nem kevés, csodálatraméltó. Emberek szívét tudta meghatni az Isten Lelkével, akik ezáltal jobbá lettek, és ezáltal tették a maguk dolgát és küldetését, amit fölismertek az ő közvetítésével. Hála a mindenható Úristennek, a Szentlélek ma is dolgozik az egyházban, ma is dolgozik és gyógyítja a sebeket és a lelkeket. Ma is a süketeket hallóvá, a vakokat látóvá teszi, azáltal, hogy az evangélium ihletettségében valami egészen nagyszerűre képesíti az embert.

Ha már soroljuk ezeket a kiválóságokat, akkor nem azért soroljuk fel az ő nevüket, mert mi bálványokat akarunk keresni magunknak - azt hagyjuk meg a világnak, a világ épp elég bálványt készít magának, mega- gigaszterek tömkelegével traktál bennünket a médiadiktatúra, amely még jobban megfertőzi az embert, mint valami politikai diktatúra, teljesen kilúgozza és nihillistává teszi a mindennapok világában élő embert. A mi szentjeink azok nem ebben az értelemben keresztények. Ők a lélek nemességét hordozzák magukon. És letlányen bármelyik felekezetben is, az Isten Szent Lelkével Krisztus nyomában akarnak járni. Krisztus nyomában akarnak járni, és amikor valaki ezt elhatározza, és kellőképpen alázattal, a szó lelki értelmében képesek térdre borulni az Isten mindenek fölötti nagysága előtt, akkor általuk valósul az Isten csodája.

De nemcsak ők lehetnek ilyenek. És éppen ez a nagyszerűsége a mi megkereszteltségünknek. Hogy ez nem valamiféle kivételes kiváltság, vagy kiválasztottsága egyeseknek, mert ez minden Krisztus nevére megkeresztelt embernek feladatává válik. Mármost hogy a Szentlélek erejében képes legyen megtenni azt, amit tőle kér az Isten. Ez a mi egyszerű hivatásunk és küldetésünk. És ennél nem adhatjuk alább. Nem lehetünk hétköznapi értelemben elpuhult keresztények. Sajnos, ha körbenézünk szeretett országunkban és földrésznünkön, idevéve Európát, aki a Krisztus gondolatának köszönheti egyáltalán a mai állapotát és létét, és ebben az értelemben az egész világ a kultúráját és mai fejlettségét a krisztusi gondolatból nyerte el, mert hiszen innen származott el az egész világra. Ez most beteg és fájdalmakkal teljes. Beteg, mert elvesztette hitét, mert kilúgozódott a kereszténysége. Egész Nyugat-Európára érvényes talán mindez.

Amikor az Európai Unió nevezetű államszövetség nem óhajtja belevenni alapokmányába a tiszta zsidó-keresztény gondolatot, hogy honnan származik mindaz, amit ma meg akar valósítani. És mindjárt látjuk a következményeit. Mindjárt látjuk a következményeit, itt amikor megszűnik az Isten imádása, akkor megszűnik a szolidaritás, megszűnik a szubszidiaritás, megszűnik a közjó, megszűnik a személyesség elve a társadalomban, a politikusok is elkezdnek afelé szavazni, ami nekik megéri, mindegy, hogy mi lesz a többinek, csak nekem legyen jó, mert én kényes és nagyszerű helyen vagyok, és legalább én majd jól élek, a többi pedig nem érdekes.

Amikor az Istent kiradírozzák, akár diktatúrával, akár puhán, akár ármányos módon valami világi bálványimádással, annak mindig az egész nép issza meg a levét. Az egész ország, az egész nép. Az mindenkinek rossz lesz. Akkor megszűnik a másiktól való gondoskodás, akkor alábbhagy a szeretettevékenység. A fényes római arisztokraták amikor fanyalogva nézték a keresztényeket, hogy kicsodák ezek valójában, micsoda furcsa teremtmények, mink itt, akik a kultúra magasságában az élvezetek tetején a pogány kultúra gyönyörűségeiben tobzódunk, ezek meg olyan furcsa módon viszonyulnak egymáshoz. Leíratott ez a mondat: nézzétek, a keresztények hogy szeretik egymást, gondoskodnak még a betegeikről is. Gondoskodnak még a zsidók betegeiről is, és még gondoskodnak a mi kivetettjeinkről és betegeinkről is. Milyen furcsa, honnan vették ezek mindezt?

Igen, akarva-akaratlanul a legnagyobb dicséretet mondták el ezek a szkeptikus fanyalgók a krisztuskövetők ősegyházáról. Arról a csodálatos közösségről, amely valójában a Szentlélek erejében csodálatos módon terjedt el mind a futótűz harapózott szét az egész Római Birodalomban, az akkori ismert kultúrvilág minden városában. Egyik napról a másikra. Mert jó volt oda tartozni. Mert örömteli volt kereszténynek lenni, mert végre embernek érezhette magát az, aki krisztuskövető. Mert igenis a Krisztus fényében van csak valódi humanizmus és emberség. Csakis a Krisztus arcát megán hordozó ember számít egymás között egyenlőnek. Ne legyünk naívak és idealisták, amikor azt gondoljuk, hogy bennünk majd valakit is érdeklünk mi az odafönt a felső polcokon lévő nagyhatalmú urak közül. Ők az embereket mindig csak alattvalóknak tartják, mindig csak szavazógépnek, akinek valamivel be kell tönni a száját, vagy meg kell szereznie a szavazatát, egy korsó sörrel, egy-két virslivel, és utána majd eldirigáljuk a proletárokat.

Igen, ez a világ szemlélete. Jó, hogyha ebből a gondolatból nem józanodunk ki, hanem valóságosan szemléljük a világot. Ezzel szemben egyedül Krisztusnak van olyan szava, amelynek ha mi nyomába szegődünk, akkor emberi élet fakad, akkor igenis megvalósul az, ami miatt érdemes élni, amikor nem azt nézzük a szenvedőn, hogy ez mennyibe fog kerülni, hát akkor, doktor úr, löjük át a nagypapát a túlvilágra, mert ez már nekünk túl sokba kerül, jöjjön az eutanázia. Vagy ne szülessen meg ez a gyermek, doktor úr, fizessünk érte, akármennyit is, nyírja csak ki bátran, mert nem tudunk vele mit kezdeni. Ez az a borzalmas rideg és szélsőséges istentelen élet, amikor a kérdések kérdése már nem kérdés. Mert a hazugságról és a bűnről állítják, hogy erény. Ez a Sátán cselszövése. Ez igazán az, ami megmértelyezi az embert, és pokollá teszi a mindennapok világát. Ezzel szemben az Isten Szent Lelkével átitatott világban a kezünkben lévő materiális javak - így a pénz is - valójában megszentelődhet, mert eszköze lehet a jócselekedeteknek, eszköze lehet a szeretet gyakorlásának. És minden bűnünk és bennünk is kérdőre vonható gyarlóságunk ellenére amire igazán büszkék lehetünk, az egyes egyedül a krisztuskövetők társasága az, ahol ez fontos, ahol kezdetektől fontos volt, és ahol ha le is tértünk időnként erről az útról, mindig vissza kell térnünk rá.

Mert a Szentlélek Úristen újabb és újabb embereken keresztül is üzen nekünk. Üzen nekünk, hogy tegyük az Isten szerinti jót. Itt és most. 2007 januárjában, Magyarország kellős közepén. Tennünk kell azt, amivel az Úristen küldetésében megbízottak vagyunk. És mindegy, hogy a külvilág mit harsog, és miket állít rólunk. Nem érdekel bennünket, mert hiszen a mi Mesterünk az, akiért egyedül érdemes tartozni. Az összes többi parányi pitiáner szereplője a történelemnek, aki ahogy megjelent, úgy fog eltűnni onnan. Nem is fog rá emlékezni senki. Mert amit képviselt, az szöges ellentétben van azzal, mint amit tennie kellett volna.

Ezen a közös imahéten az Úristen szól hozzánk. Bízogat bennünket, reformátusokat, evangélikusokat, az összes többi protestáns felekezetet, s a katolikus anyaszentegyházat, hogy erősítsük meg magunkban a Szentlélek Úristen küldetésének tudatát, és próbáljunk mindinkább közelebb kerülni az Úristenhez. Mert ha ezt nem tesszük, ha erre nem törekszünk, akkor valóban gyöngék leszünk. Nem az adja meg az erőnket, hogy tömegeket tudunk fölvonultatni, vagy hány tévécsatornánk van, hanem az adja meg az erőnket, hogy itt és most tudjuk-e tenni Krisztus nyomán a jót, tudunk-e süketeket hallóvá, vakokat látóvá tenni, tudunk-e bénákat megmozdítani az Isten után. Ez nagy és súlyos felelősségünk, ugyanakkor nem kell megijednünk. Nem kell megijednünk, mert az erőnket nem magunkból vesszük, hanem az Isten Szent Lelkéből.

Persze az Isten békén hagyja a szabad akaratunkat. Azaz, hogyha elfordulunk és nem nyitjuk ki a szívünket, ha hagyjuk magunkat elcsábulni, ha elaltatjuk a lelkiismeretünket, és jó éjszakát kívánunk neki, akkor mi is elveszünk, és általunk és rajtunk keresztül sokan elvesznek. A prófétálással megbízott minden Krisztus nevére megkeresztelt embernek küldetése és hivatása van a világban. Nem azért, mert a világnak ez tetszik, vagy mert olyannyira rajongana érte, hanem azon egyszerű oknál fogva, hogy Krisztus Jézus a megtestesült Isten Fia, a második isteni személy küld bennünket erre a feladatra. És hogy ne érezzük magunkat magányosnak és elveszettnek, elküldi a Szentlélek Úristen erejét, aki mindig képes megújítani az anyaszentegyházat.

Gondoljunk arra a történelmi istenérvre, hogy már minden emberi közösség valamilyen módon, minden hatalom a maga gögijében elveszett ezen a világon, és megbukott, nincs olyan ember által kitalált szellemi áramlat, amely meg tudott volna felelni önmagának, és éppen ezen oknál fogva ne kellett volna megbuknia. Egy azonban van, a Krisztus Jézus szava, amelyik a keresztények minden gyöngesége, adott esetben bűne ellenére is hatékonyan van jelen a világban, még akkor is, ha meggyengül időnként, ha betegség jeleit is mutatja időnként. De a Szentlélek ereje és tüze újracsiholja az első szeretet lángolását, és ez a Lélek a történelmi időn keresztül vezeti az anyaszentegyházat, és hív rajta keresztül minden embert a beteljesülés és a boldogság felé. És ez a boldogság és ez a beteljesülés mindig már most itt van az életünkben. Annak a boldogító tudatnak a valóságában, hogy kiválasztottak és küldöttek vagyunk. Az Isten képére és hasonlatosságára teremtettünk, és birtokolhatjuk ezt a boldogságot, hogy a szabad akaratú igenünkkel vállaljuk azt, amivel az Úristen megbízott bennünket. Adja a mindenható Úristen, hogy szava hatékony erő legyen a mi lelkünkben és a mi szívünkben, és ezáltal másokat is Őhöz tudjunk vezetni. Mert amikor bennünket szemlél a külvilág, akkor rólunk is elmondhatják az emberek: nézzétek, ezek hogy szeretik egymást. Már értjük, hogy miért, mert fölfogták, hogy az Isten szereti őket, és ezt a szeretetet viszonzniuk kell a Mindenhatónak és embertársaik felé. Ámen.

Imádkozzunk!

Jöjj, Szentlélek, hogy tapasztalhassuk jelenlétedet, jelenléted ajándékait az egység felé vezető zarándokok útján, akiknek add nekünk a belső erőt, hogy az öröm és reménység tanúi lehessünk a világban. Lelked tegyen egyé bennünket. A Te hangod adja meg nekünk a megfelelő szavakat, hogy megvallhassuk együtt a Te Úr voltodat, és megtörjük a pusztító némaságot. Életnek és szeretetnek Lelke, újíts meg bennünket egységünkben. Ámen.